
Siemiechów, st. 2, gm. Widawa, woj. łódzkie, AZP 75-45/27

Informator Archeologiczny : badania 34, 166-167

2000

Artykuł został opracowany do udostępnienia w internecie przez Muzeum Historii Polski w ramach prac podejmowanych na rzecz zapewnienia otwartego, powszechnego i trwałego dostępu do polskiego dorobku naukowego i kulturalnego. Artykuł jest umieszczony w kolekcji cyfrowej bazhum.muzhp.pl, gromadzącej zawartość polskich czasopism humanistycznych i społecznych.

Tekst jest udostępniony do wykorzystania w ramach
dozwolonego użytku.

w pobliżu miejsca, gdzie w 1974 r. zabezpieczono grób kultury wschodniopomorskiej. Spodziewano się dalszego ciągu cmentarzyska tej kultury, co też sugerowały odkrywane skupiska kamieni. Natrafiono jednak na 2 groby pewnie określone na okres wczesnorzymski, chronologii pozostałych dwóch, zawierających jedynie garstkę spalonych kości ludzkich, nie ustalono.

Grób nr 4 – w czystym piasku, na głębokości 55 cm – bardzo zniszczona popielnica ze spalonymi kośćmi ludzkimi, naczynie bardzo źle wypalone, białe, o powierzchni brązowej, chropowatej. Przy eksploracji naczynie się rozpadło. Obiekt oznaczony początkowo jako grób 5, okazał się tylko skupiskiem kamieni.

Niezwykle ciekawy okazał się obiekt nr 6 – grób popielnicowy obsypany resztkami stosu. Jamę grobu 6 odsłonięto na gł. 40 cm od pow. ziemi. Wymiary jamy, w planie płaskim: 60 x 55 cm. Na powierzchni znajdowały się fragmenty zdeformowanych w ogniu, żużlonych naczyń. Wypełnisko jamy było brązoczarne. Na głębokości 72 cm od powierzchni ziemi w jamie odsłonięto brzeg wielkiej popielnicy – pięknej wazy barwy czarnej, z trzema uszkami, o ostrym załomie brzusca. Dno jamy grobowej znajdowało się na głębokości 1 m od powierzchni ziemi. Wśród spalonych kości w popielnicy i obok niej znaleziono liczne elementy uzbrojenia, narzędzi i ozdób. Ekspertyza antropologiczna wykazała, że w grobie został pochowany mężczyzna w wieku 25-55 lat. Inwentarz zawierał przedmioty z żelaza: miecz, 2 groty, umbo, 2 pary ostróg, 2 noże, krzesiwo, szydło, sprzączka, zawieszka, tok (?) – stożek żelazny z trzpieniem, haczyk do wędki (?), 2 okucia, okucie kotwicowate skrzyni, fragmenty brzytwy. Poza ww. znaleziono fragmenty stopionych przedmiotów brązowych i szklanych, fragmenty szpili kościanej, osełka z piaskowca z otworem do zawieszania, kości świni, kości ptasie.

Opisany grób może stanowić początek dużego cmentarzyska kultury przeworskiej z wczesnego okresu rzymskiego. Wobec zgody właścicieli terenu, na którym odkryto grób, Muzeum Miasta Pabianic planuje kontynuację badań w Rychłolicach w 2001 r.

Materiały i dokumentacja z badań znajdują się w Muzeum Miasta Pabianic.

SIEMIECHÓW, st. 2,
gm. Widawa, woj. łódzkie,
AZP 75-45/27

- osada ludności kultury przeworskiej z okresu późnorzymskiego

Badania przeprowadzone w lipcu przez mgr Marię Jażdżewską, przy współudziale mgr Ryszarda Adamczyka. Finansowane przez Fundację Badań im. prof. Konrada Jażdżewskiego i Muzeum Miasta Pabianic. Dwudziesty piąty sezon badań. Przebadano teren o powierzchni 637 m².

Odkryto kolejne obiekty mieszkalne: chaty L i LI, piec (?) o niewyjaśnionej funkcji, jamy gospodarcze. Z dużym prawdopodobieństwem można sądzić, że ustalono wschodnią granicę osady, ponieważ część przebadanego terenu (432,50 m²), położona właśnie na wschodzie, była prawie całkowicie jałowa.

Chata L – o wymiarach 4,40 x 2,50 m, odkryta na głębokości 40 cm od powierzchni ziemi, miała brunatnoszare wypełnisko, dno płaskie na głębokości 100 cm. Na głębokości 76 cm w chacie odkryto palenisko, obok kości zwierzęce. Inwentarz ruchomy obiektu: 396 ułamków naczyń ręcznie lepionych, 9 toczonych, kilkadziesiąt fragmentów kości zwierzęcych, polepa. Poza obrębem chaty w nieregularnym rozrzucie odkryto kilka niewyraźnych dołków słupowych. Wewnątrz pod ścianami północną i południową widoczne były ślady 2 spalonych słupów.

Chata LI – o wymiarach 4,20 x 2,80 m, odkryta na głębokości 50 cm od powierzchni ziemi. Wypełnisko stanowiła brunatnoszara, nieprzepalona ziemia. Dno płaskie na głębokości 1,20 m. Palenisko w części zachodniej chaty na głębokości 85 cm. W obrębie chaty odkryto 4 niewyraźne ślady słupów (po 2 pod krótszymi ścianami). Inwentarz ruchomy: 375 fragmentów naczyń ręcznie lepionych, 13 toczonych, kości zwierzęce, 3 przęsłiki gliniane, polepa, bryłka żużlu.

Piec (?) – obiekt analogiczny do odkrytego w 1999 r. Na głębokości 50 cm odsłonięto kolistą jamę o średnicy 1,60 m. Jama w przekroju owalna, zawierała gruzowisko ogromnych brył polepy odcisniętej na belkach i dranicach. Ziemia pod gruzowiskiem spopielała, przepalona. Dno jamy „pieca” sięgało 1,50 m od pow. ziemi. Wśród brył polepy znaleziono 71 fragmentów naczyń ręcznie lepionych i 10 toczonych. Funkcja „pieca” nie jest wyjaśniona.

Poza ww. obiektami odkryto kilka jam gospodarczych, z inwentarzem podobnym do opisanego wyżej. Luźno znaleziono pierwszą na terenie badanej osady żelazną kłódkę cylindryczną, klamrę do pasa i grot strzały (również żelazne).

Tegoroczne badania osady w Siemiechowie potwierdziły przypuszczenie, że teren dotychczas niedostępny (brak zgody właścicieli lasu), położony na południu stanowiska, kryje kolejne obiekty. Obecnie zarysowała się możliwość prowadzenia prac i w tej części osady.

Materiały z badań i dokumentacja znajdują się w Muzeum Miasta Pabianic. Muzeum Miasta Pabianic planuje kontynuację badań w Siemiechowie.

SŁUGOCINEK, st. 1,
gm. Golina, woj. wielkopolskie,
AZP 57-38/18

- osada kultury pucharów lejkowatych
- osada kultury łużyckiej (późna epoka brązu, wczesna epoka żelaza)
- osada kultury przeworskiej
- punkt osadniczy z okresu z wczesnego średniowiecza

Badania przeprowadzone w ramach Centrum Badań Archeologicznych Fundacji Uniwersytetu im. Adama Mickiewicza w Poznaniu. Finansowane przez Agencję Budowy i Eksploatacji Autostrad. Pracami terenowymi kierował mgr Andrzej Krzyszowski z Muzeum Archeologicznego w Poznaniu. Pierwszy sezon badań.

Stanowisko odkryto w trakcie badań powierzchniowych w ramach AZP w 1986 r. Na podstawie przeprowadzonych dodatkowo badań weryfikacyjnych (w 1999 r.) stanowisko zostało wytypowane do stacjonarnych badań wykopaliskowych o charakterze szerokopłaszczyznowym, podjętych w związku z planowaną w tym miejscu budową odcinka projektowanej autostrady A2.

Prace terenowe prowadzono od 21 sierpnia do 17 października. Przebadano powierzchnię 5900 m².

W wykopach badawczych szkielec glebowy był zróżnicowany i stanowiła go warstwa lekko spłaszczonej gliny, zwarta glina lub piaski o frakcji drobnoziarnistej. Z kolei humus, czyli wierzchnią warstwę nadkładu, tworzył ciemnoszary piasek, o bardzo wysokiej próchniczności, jego miąższość wahała się od 35 cm do około 55 cm, sięgając w niektórych partiach wykopów nawet głębokości 1 m.

W zakresie chronologii i funkcji wymieniony materiał reprezentuje 5 horyzontów czasowo-kulturowych:

1. Osada kultury pucharów lejkowatych.

2. Osada kultury łużyckiej. W pierwszym sezonie wykopaliskowym materiały z tego okresu występowały w układzie rozproszonym i stanowiło je zaledwie kilka obiektów nieruchomych oraz niewielki zbiór ceramiki. Wśród zarejestrowanych obiektów brak pozostałości po budowlach o charakterze mieszkalnym. Zestaw źródeł ruchomych jest niezbyt liczny, ale w zbiorze ceramiki naczyniowej zarejestrowano cechy dystynktywne pod względem chronologicznym, które wstępnie określono jako odpowiadające okresom: późnobrązowemu (VEB) i halsztackiemu (Ha).

3. Osady kultury przeworskiej: z okresu przedrzymskiego i wczesnego okresu rzymskiego. Do tej jednostki kulturowej zakwalifikowano większość wydobytego materiału archeologicznego z tego stanowiska. Funkcjonalnie wśród obiektów nieruchomych tej kultury wyróżniono co najmniej 7 ich kategorii jako elementy zabudowy tej osady. Są to następujące kategorie obiektów: